

SOLIDARITAT CÀNCER DE MAMA

El concert, en el qual van sonar les cançons més emblemàtiques de Hollywood, va omplir amb dos sessions l'Auditori Enric Granados.

Lleida viu un 'Mamapop' de pel·lícula

L'espectacle omple l'Auditori amb dos sessions i la participació de 1.500 persones || La recaptació es destinarà a la investigació de la variant HER2 del càncer de mama

REDACCIÓ

| LLEIDA | *I will always love you*, *Footloose*, *Pretty woman* o *Lady Marmelade* van ser algunes de les cançons que van fer vibrar ahir les 1.500 persones que van omplir les dos sessions del concert i espectacle benèfic *Mamapop 2017*, que es va celebrar a l'Auditori Enric Granados de Lleida. Els cantants Carmen Porcar i Antonio Gilabert, juntament amb 35 músics i ballarins, van fer un repàs per les bandes sonores més emblemàtiques de Hollywood, en un

espectacle en el qual un any més els assistents es van aixecar dels seients per cantar i ballar al ritme de la música.

Aquest any, *Mamapop* va estar dedicat a dos dels ambaixadors que han mort en els últims mesos a causa del càncer: l'economista i empresari lleidatà Juli Vilagrà i el periodista Carles Capdevila.

El concert *Mamapop*, que aquest any arriba a la quarta edició, destina tota la recaptació a la investigació de la variant HER2 del càncer de mama, que

es detecta en un 20% dels casos en els quals es diagnostica la malaltia. En aquests moments, la investigació que impulsa l'Institut de Recerca Biomèdica de Lleida (IRB) està analitzant la seqüència genètica dels teixits de les pacients afectades per aquesta malaltia.

L'objectiu és determinar quins gens proporcionen una millor i més ràpida resposta al tractament per poder personalitzar encara més els cicles de quimioteràpia de cada dona, reduint d'aquesta forma la to-

xicitat i l'agressivitat del procés. L'espectacle *Mamapop* està promogut pel lleidatà Manel Simon, fundador de l'Associació Mamapop per a la investigació del càncer de mama. El comitè organitzador està format per l'Associació de Dones Intervingudes de càncer de Mama (ADIMA), l'Associació Espanyola Catalunya Contra el Càncer de Lleida (AECC), Diputació, Paeria, Tolmusic, L'Intèrpret i Drac Màgic Events. També poden fer-se donacions a través de www.mamapop.cat.

EDUCACIÓ

Teatre en anglès per a alumnes de Primària

| LLEIDA | Nou-cents alumnes de cinquè de Primària de vint-i-tres centres educatius de Lleida i comarques han gaudit de l'espectacle *Tommy and the talent thief*, una obra de teatre interactiu en viu i en anglès, inclosa dins el cicle de teatre escolar que ofereix l'ajuntament de Lleida. La companyia Ipa Productions va representar tres sessions d'aquesta obra dimecres passat al Teatre de l'Escorxador. La companyia ofereix a més una guia didàctica, amb la qual els mestres poden treballar amb els seus alumnes diferents propostes didàctiques a partir de l'argument de l'obra.

ÈTICA

Debat sobre periodisme al Museu Morera

| LLEIDA | El Museu d'Art Jaume Morera debatrà els valors ètics i informatius del periodisme en una taula redona dimecres vinent. En aquest sentit, l'activitat forma part del programa generat al voltant de la mostra fotogràfica que actualment exposa el Museu, *Agustí Centelles i el bombardeig de Lleida. Crònica d'un reportatge*. En aquest espai es debatran aspectes relatius a les tendències actuals de la representació del dolor i l'equilibri entre el dret a la informació i la defensa dels drets personals fonamentals.

JOSEP MIQUEL GARCIA

críticad'art

Juan Muñoz

La Tate Modern va inaugurar-se l'any 2000 i va significar un revulsiu per a la ciutat de Londres similar al que va implicar l'obertura del Centre Pompidou per a París. Fins llavors la Tate Britain aplegava les col·leccions d'art modern en un edifici clàssic. La rehabilitació de la central d'energia de Bankside, feta pels arquitectes Herzog & de Meuron va permetre la disponibilitat de molts metres d'exposició. L'edifici va esdevenir un símbol del nou Londres, amb l'accés privilegiat del pont del Mil·lenni. L'arquitectura industrial va ser adaptada a les condicions museogràfiques i es va preservar la memòria de l'antiga activitat especialment en els accessos i en el que es va anomenar la sala de Turbines, un gran espai buit, que

es va dedicar a projectes específics, sota el nom genèric d'Unilever Series. Un equip de curadors va triar els artistes als quals es demanaria una intervenció. Primer va ser Louise Bourgeois, i la segona va ser per a Juan Muñoz, que va projectar *Double Bind*, instal·lat entre el juny de 2001 i el març de 2002. L'artista moriria sobtadament el mateix 2001, i va ser una de les seves darreres intervencions, si més no la més complexa i reeixida.

Juan Muñoz ja era llavors un dels artistes espanyols amb més trajectòria internacional. La seva obra sumava una interdisciplinarietat escultòrica i arquitectònica. L'ocupació de l'espai amb els seus personatges conceptualitzava les tres dimensions, fins a fer-les extensives a l'espai, se-

guint la tradició ja empena pels artistes de la idea. Juan Muñoz, comptava amb el reconeixement de l'escena internacional i *Double Bind* va ser un llegat extraordinari, que reflectia molts dels seus arguments identificatius... l'arquitectura ben present, l'espai, la teatralització, i aquestes representacions humanes que implicaven una acció suggerida. L'obra ocupava tota la sala de les turbines, amb més de 150 metres de llargada. Estava dividida en diversos nivells. Un superior amb una superfície extensa plena de forats foscos, i dos ascensors buits que pujaven i baixaven. Per la part de sota, l'espectador, en la penombra, veia uns espais superiors on s'instal·laven aquests personatges, sense definir amb exactitud el que feien

ni el que representaven. Tot el conjunt era una suma d'acció aturada que duia a reflexionar sobre la condició humana, sobre la relació dels humans, i sobre el paper de l'arquitectura.

Ara aquesta instal·lació torna a viure gràcies a la Fundació Sorigué, que l'ha recuperat per un període de temps al seu projecte *Planta*. Si *Double Bind* és una obra major de Juan Muñoz, resulta un privilegi veure-la de nou viva i vigent. Setze anys després de ser feta continua impel·lint l'espectador amb la mateixa força originària.

Juan Muñoz (1953-2001), no ha tingut una gran presència a l'escena catalana. Cap exposició important ni individual a Barcelona, ni en vida ni absent. Algunes obres rellevants a col·leccions

publiques i privades, però mai va ser tingut en compte en el moment que tocava. Jo recordo haver-li proposat una gran intervenció al Centre d'Arts Santa Mònica. Havíem col·laborat en projectes comuns. Jo pensava llavors que després de la gran exposició de Miquel Barceló a la Casa de Caritat, i la de Ferran Garcia Sevilla a Santa Mònica, tocava fer una gran mostra de Juan Muñoz a Barcelona. Vaig convidar-lo a visitar la ciutat i proposar-li una intervenció. Va estudiar-ho, però en projecte no va avançar. No entenc per què la ciutat no va dedicar-li després la mostra que mereixia. Ara *Double Bind* a *Planta* redreça aquesta situació, i ens mostra el millor de Juan Muñoz, de manera excepcional.